

JAKUB ČECH

JAKUBŮV **3**
CESTOVNÍ DENÍK

Pěšky po hranici ČR

xyz

Jakubův cestovní deník 3

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Čech
Jakubův cestovní deník 3 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JAKUB ČECH

JAKUBŮV CESTOVNÍ DENÍK 3.

Pěšky po hranici ČR

xyz

JAKUB ČECH
JAKUBŮV
CESTOVNÍ DENÍK
3.

Pěšky po hranici ČR

xyz

PŘEDMLUVA

Zapomeňte na atleta, co drží tyč s mikrofonem nad hlavami herců. To je mikrofoniista. Filmový zvukař, kterým je Jakub Čech, sedí v zákulisí na rybářské stoličce a se sluchátky na uších civí do svých přístrojů. Celé dny. Někdy se u toho divně mračí. Většinou. Takhle jsem Kubu znal. Takhle na své židličky seděl při natáčení filmů *Kuky se vrací*, *Vratné lahve* i *Tři bratři*. A pak na jednou vstal a začal chodit.

Nejdřív prý aby shodil přebytečná kila z toho sedavého zaměstnání, ale něco se mu na tom muselo zalíbit, protože už nepřestal.

Když se jako *nechodec* snažím pochopit, co mu ty túry v hici i dešti a s puchýři na nohou asi přinášejí, říkám si: ano, návrat k přírodě, k základním potřebám, sám k sobě, opuštění zbytného, převzetí odpovědnosti, učení se pokoře a důvěře... a z toho plynoucí radost. To přináší každá cesta tomu, kdo se na nějakou vydá. Samotná *cesta* bude v tom procesu asi důležitá. Ale jistě nemusí vést jenom krajinou. Na cestu se člověk může vydat i uvnitř, v sobě, na niternou duchovní túru, aby prožil v podstatě to samé. A pokud se někomu podaří jít tyto dvě cesty najednou, bude to asi ten pravý *trip*.

Cesta Kuby Čecha kolem Čech provokuje k zamyšlení, zda my sami, jako jednotlivci i jako národ, také někam jdeme, nebo jestli kolem nás jen ubíhají dějiny. Nikdo přece nevydrží věčně sedět se sluchátky na uších a mračit se.

Jan Svěrák

VAROVÁNÍ

Měl jsem varovat čtenáře už dvou předchozích deníků, patrně bych je tím ušetřil některých zklamání. Toto není beletrie ani průvodce. Skutečně se nejedná o nic jiného než o každodenní zápisky z cesty typu „šel jsem tudy a tudy, potkal jsem toho a toho, měl jsem takové a takové počasí“. Píšu je primárně pro sebe, prostě abych nezapomněl. Občas se projeví skutečnost, že valná část vzniká uprostřed noci, při „noční směně“, jak to pro sebe nazývám. Večer totiž bývám značně unaven a ráno už jsou mé nohy nedočkavé, brání mi marnit den dopisováním deníku. Jediný čas ke psaní mi tedy zbývá mezi jednou a čtvrtou hodinou ranní. Trvá to tak hodinu a půl, možná dvě, než se mi podaří palcem vyťukat své denní zážitky do telefonu, vybrat a zpracovat cca 10 fotografií a vše umístit na svůj online blog. Některé dny jsou zábavnější, některé jsou všední. Tak to prostě na cestách bývá a já neumím a ani nechci své zážitky dodatečně kořenit květnatou mluvou a přibarvovat je. Nervu se se živly, nezažívám krajní situace. Tomu se snažím vyhnout, chci si cestu užít. To neznamená, že nepocituji žádné emoce, ale nemám potřebu je vystavovat na odiv. Většinou těm, kdo dávají okatě najevo svá citová pohnutí, moc nevěřím.

Proč tedy své strohé deníkové zápisky zveřejňuji? Protože sám hladově hltám podobné zápisky jiných. Protože mě baví vnímat cesty očima druhých. Chci vědět, jak vypadá každodenní fungování na trailech, o kterých sním. Mnohému jsem se tak naučil, na spoustu věcí se připravil a poučil se z chyb ostatních.

Z reakce valné části čtenářů předchozích deníků vím, že v tom nejsem sám. Přesto, pokud někdo čeká zábavné či dobrodružné cestopisné čtení, necht' raději sáhne po knize jiného autora. Sám to občas dělám. Naštěstí je jich dost...

ÚVOD

V roce 2020 jsem plánoval uzavřít své severoamerické chodecké dobrodružství. Po přechodu *Pacific Crest Trailu* (PCT) v roce 2016 a *Continental Divide Trailu* (CDT) v roce 2018 jsem si chtěl na *Appalachian Trailu* (AT) dojít pro svou pomyslnou *Triple Crown*. Plánoval jsem důkladně, upgradoval jsem výbavu, aby víc vyhovovala vlhkým podmínkám východního pobřeží, načetl dostupnou literaturu, vyzpovídal ty, kteří šli AT v letech minulých, pořídil si dva průvodce, mapy, obnovil prošlé vízum, koupil letenku a... A čtrnáct dní před okamžikem, kdy jsem měl stanout na Springer Mountain v Georgii, spadla koronavirová klec.

První dva týdny mnou lomcoval vztek, že se mi nepodařilo do USA dostat o chvilku dřív. V horách bych přece byl izolovaný před nakažením lépe než ve městě. Pak ale začaly chodit zprávy, jak se uzavírají národní parky, přístřešky a hostely po cestě, o nemožnosti dostopovat do nejbližšího města pro zásoby a vůbec o tom, jak místní nevráživě koukají na každého *hikera* jako na zaručeného šířitele nákazy. A tak jsem naopak začal děkovat nebesům, že se mi odletět nepodařilo. Rozumově jsem nepochyboval ani chvíli, že je správné být doma se svými blízkými, zvláště v momentě, kdy nikdo netušil, jak je situace vážná. Po prvním měsíci doma mi ale začalo pomalu „hrabat“. Moc nepomáhaly ani víkendové výpady do prázdných českých hor okořeněné setkáváním s polskými či českými vojáky, kteří hlídali hranice. Najednou zase nepřekročitelné hranice. Myslel jsem, že už to znovu nezažiju.

Takže jak? Zůstanu tedy doma, když tu pro mě teď není ani práce? Každý den jsem nakukoval do mapy AT a představoval si, jak vypadají místa, kde bych tou dobou mohl být. Tak třeba dnes, v pondělí 18. 5. 2020, bych pravděpodobně procházel přes Balance Rocks s výhledem na Kistler Valley uprostřed Pensylvánie... Věděl jsem, že takových lidí jako já jsou tisíce, osobně znám spoustu dalších, kteří to prožívají podobně. Například můj táta, ten takhle už dva měsíce kouká do námořních map.

Pak někdo na facebookovské stránce *PCT – CZ skupina* navrhl, že bychom si mohli udělat náš vlastní národní *thruhike* – ze Sněžky na Sněžku po státní hranici. Okamžitě jsem se toho nápadu chytil. Ano, hranici republiky si o víkendech procházím už několik let, vždy navážu tam, kde jsem skončil. Ale dát si to na jeden záťah jako regulerní *long distance trail*? Ne, není to originální nápad. Spousta lidí to takhle dělá skoro každý rok. Vašek Malinský (*Cestazasny.com*) si to dokonce nedávno dal po federální hranici Československé. Tomáš Lachman zase loni vydal knížku o své cestě *Kolem Česka za 66 dní*. Okamžitě jsem měl rozhodnuto. Koneckonců, velká mapa republiky mi visí doma nad jídelním stolem, takže se po ní procházím několikrát denně. Teď si tenhle neoficiální republikový *thruhike* zkusím projít skutečně.

Nemám v úmyslu jít striktně po hraniční čáře (i takové případy se tu v minulosti našly), ale pokusím se jí po schůdných cestách držet co nejvíce. Cílem pro mě jako vždy není něco si dokazovat, ale dobře si to užít. Původně jsem chtěl tuhle cestu nazvat *Corona Detention Trail* (CDT 2), ale zůstanu u prozaického označení *Špacír ze Sněžky na Sněžku po hranici ČR*.

VYBAVENÍ

Chvilí jsem řešil, s jakou výbavou vyrazit. Nabízelo se vzít to, co jsem měl připravené na AT. Největší změnu oproti letům minulým zapříčinil fakt, že jsem chtěl jít po zalesněném a deštivém východním pobřeží USA s hamakou místo stanu/ *tardu*. Důvodů bylo několik. Chtěl jsem se vyhnout spání v typicky přeplněných přístřešcích či oficiálních kempech. Hamaka se dá napnout prakticky na jakémkoli místě lesa a člověk nemusí hledat rovný a holý plácek pro stan. V našich podmínkách to vypadá jako banalita, ale v podmínkách amerických trailů je potřeba najít vhodné místo k postavení stanu někdy dost velká výzva. Hamaka rovněž skýtá větší pohodlí (kvalitnější odpočinek) a lepší ochranu před vnějšími elementy.

Jen tak cvičně jsem si spočítal, o kolik je to těžší, než kdybych šel pouze s malým *tardem* (SIX MOON DESIGNS – Gatewood Cape) a tedy i menším batohem (GOSSAMER GEAR Murrur 36 Hyperlight). Zalpal jsem po dechu. Rozdíl byl jedno kilo v neprospěch hamaky. Mít každý den na zádech o kilo víc je veliký rozdíl. Dlouho jsem váhal, jestli tedy na domácím území nejít přece jen s *tardem*. Vyzkoušené to mám. Ale přestože spím v hamace o víkendovkách už pět let, na dlouhém trailu jsem ještě neměl možnost ji vyzkoušet. Co když mi to nebude v delším časovém horizontu vyhovovat? Jak jinak si to můžu ověřit než na samotném dlouhém trailu? Lepší na to přijít doma a případně v půlce cesty „přezbrojit“ než se s tím trápit

za oceánem. Takže bylo rozhodnuto. I tak se mi podařilo dostat se se základní váhou pod sedm kilo.

Hamaka není těžká sama o sobě (ta moje má maličko přes půl kila). Doplnuje se ale ještě speciálním *tarpem* (hamakáři používají spíše výraz *rainfly*) a hlavně zateplením. Největší problém hamak totiž je odvod tepla zespodu neustále proudícím vzduchem, tzv. *cold butt syndrom*. Má to několik řešení.

- Karimatka. Ta do určité teploty funguje, i když jsou problémy při nočním otáčení se z boku na bok – karimatka v hladké hamace nezůstává na jednom místě.
- Dvojitá vrstva hamaky a do ní vložená karimatka. To je zase dvojnásobná váha hamaky samotné s relativně nízkým účinkem zateplení.
- Vložená odrazná alumatková vrstva uvázaná ke krajům hamaky. Málo účinné. Vyzkoušel jsem všechno, až jsem došel k poslednímu, nejefektivnějšímu řešení.
- Underquilt. Jak název napovídá, je jako *quilt*, půlspacák, podobný tomu, který už šest let používám místo spacáku. Jenže tenhle se zavěšuje pod hamaku, takže zůstává zachovaný loft jeho péřové výplně a tedy i její vysoké termoizolační schopnosti. Používám v zásadě dva typy. Jeden macatý v plné délce hamaky HAMMOCK GEAR Incubator 0F určený do teplot až -20 °C (vyzkoušel jsem v -15 °C a připadal jsem si jak za pecí) a pak výrazně lehčí v torzo délce (od zadku po ramena) WARBONNET OUTDOORS Yeti Underquilt 20F určený pro třísezonní použití. A právě ten druhý vezmu s sebou.

Další nový kousek ve výbavě je pončo, které může zároveň sloužit jako *ground sheet*, kdybych přece jen někde musel

ulehnout na zem (třeba v útulně nebo při neodolatelné touze strávit noc pod širákem). Dá se použít i jako *wind shield* k hamace – spodní vrstva, která vytvoří extra bariéru povětrnostním vlivům při nižších teplotách, silnějším větru či intenzivním dešti. Nesu si i torzo karimatky. Zase pro případ, že bych musel na zem, pro poléhávání na mezích při obědové pauze, jako polstrování zad batohu a jako extra izolaci do hamaky, kdyby mě překvapily teploty pod nulou. Poslední větší změnou je výměna kalhot do deště za nepromokavou sukni. Je lehčí a člověk se v ní tolik nezapaří. Taky jsem se po experimentování s ultrafialovým světlem (Steripen) navrátil k mechanické filtraci vody. Zbytek výbavy zůstává prakticky stejný jako na loňském přechodu Pyrenejí po *Haute Route Pyrenées* (HRP) či předloňském CDT.

Velká trojka (batoh, spaní, přístřešek)

Batoh	GOSSAMER GEAR Gorilla 40	865
Quilt (spacák)	KATABATIC GEAR Alsek 22 °F	615
Hamaka	DREAM HAMMOCK Darien	515
Rainfly	ZPACKS Standard Hammock Tarp	287
Ground sheet	ZPACKS Groundsheet Poncho	164
Underquilt (zateplení)	WARBONNET OUTDOORS Yeti Underquilt 20	322
Karimatka (oříznutá – torzo)	GOSSAMER GEAR Nightlight Sleeping Pad	136
Kolíky (5x)	6.5 inch Red Tough Titanium Tent Stakes (5x)	32
Extra kolík sněhový	REI Snow Stake	26
CELKEM		2962 g

Vaření

Ešus	EVERNEW Titanium Ultralight 600ml Pot	106
Zateplení ešusu	vlastní výroba	32
Varič	ZELPH Modified StarLyte	16
Závětrí	TRAIL DESIGNS Caldera Cone	31
Hrnek	IKEA Kalas	30
Lžice	SEA TO SUMMIT Alpha Light Short	8
Nůž	DEEJO Naked	27
Lahev na vodu	1,5l Magnesia	26
Sak na špinavou vodu	EVERNEW Water Carry 2l	42
Filtr na vodu s lahví + stříkačka na čištění	SAWYER Micro	37
Příslušenství na gravitační filtraci	Mix doplňků SAWER a MSR	80
Zapalovač	BIC Mini (2x)	20
Pytlík na jídlo	SEA TO SUMMIT Ultra-Sil Dry Sack 8l	37
CELKEM		492 g

Oblečení v batohu (po většinu dne)

Pěřovka	FEATHERED FRIENDS Eos Men's Down Jacket	350
Fleecová mikina s kapucí	PATAGONIA R1 Fleece Hoody	416
Ponožky (2 páry)	BRIDGEDALE WoolFusion Trail	120
Triko s krátkým rukávem	RAB Forge	124
Podvlíkačky	RAB MeCo 120	140
Boxerky	SMARTWOOL Men's Merino 150 Print Boxer Brief	87
Teplá čepice	WARMPEACE Thermolite	37
Rukavice	DIRECT ALPINE Skisport	52
Nepromokavá bunda	ZPACKS Vertice Rain Jacket	167
Nepromokavá sukně	ZPACKS Vertice Rain Kilt	71
Pytlík na oblečení	SEA TO SUMMIT Ultra-Sil Nano Dry Sack 4l	12
CELKEM		1576 g

Elektronika

Telefon + nárazuvzdorný obal	APPLE iPhone XR	236
Foták + pouzdro Lowepro	SONY RX100 m6	343
Držák na foťák	THE STICKPIC 3	11
Powerbanka	ALZAPOWER Onyx 20000mAh	312
Sluchátka	BOSE SoundSport In-Ear Device	19
Čelovka	PETZL Actic Core	80
Solární nabíječka	ANKER PowerPort Solar Lite 15W	356
Nabíječka USB (2x)	HAMA	50
Napájecí kabel iPhone (2x)	APPLE	48
Napájecí kabel micro USB (2x)	ALZAPOWER	38
Stuff sack na elektroniku	ZPACKS Rock Stuff Sack	5
CELKEM		1497 g

Hygiena

Kartáček na zuby	no name	20
Mezizubní kartáček	CURAPROX	2
Lékárnička	Ibuprofen, Diflofenac, Endiaron, černé uhlí, Zirtec, Strepisils, Sumamed, oxid chloričitý, hořčik, multivitamíny, lepicí páska 3m Transpore	80
Nůžtičky	no name	16
Lopatka	DEUCE OF SPADES	15
Pytlík na hygienu	ZPACKS Small Stuff Sack	3
CELKEM		136 g

Ostatní

Šití, lepení	no name	50
Kompas	SILVA 9	13
Batůžek do města/stuff sack na drobnosti	SEA TO SUMMIT Ultra-Sil Day Pack	73
Špunty do uší	3M E.A.R Soft	1
Provázek	2mm, 10m	20
Moskytiéra	SEA TO SUMMIT HeadNet	12
Peněženka	ZPACKS Wallet Zip Pouch	7
CELKEM		176 g

Oblečení (nepočítá se do základní váhy)

Kalhoty	SAGUARO High Point	398
Triko s dlouhým rukávem	ICEBREAKER Merino 200	241
Boty (pár)	ALTRA Lone Peak 3.0	620
Ortéza na koleno	MUELLER Compact Knee Support	122
Ponožky	BRIDGEDALE WoolFusion Trail	60
Boxerky	SMARTWOOL Men's Merino 150 Print Boxer Brief	87
Šátek (nákrčník)	BUFF	37
Kšiltovka	DECATHLON Solognac	50
Hodinky	CASIO ProTrek PRW-3000	64
Hůlky	LEKI Legacy 16T	461
CELKEM		2140 g

Celková hmotnost

základní váha (base weight)	6840 g
základní váha + oblečení (skin out weight)	8979 g

DENÍK

Cesta na start, pondělí 18. května

V jednu odpoledne usedám na pražském Černém Mostě do rozpáleného linkového autobusu směr Pec pod Sněžkou. Kvůli trvajícím protikoronavirovým opatřením mám přes obličej natáhnutý BUFF, který tímto získává další funkci jako obličejová rouška. Užívám si sám dvojsedadla, v autobuse nás po celou cestu není víc jak pět.

Krátce po čtvrté odpolední vystupuji v Peci a rovnou vyrazím lehkým stoupákem na Růžohorky. Cestou nabírám první vodu z pramene.

Dnes nikam nechvátám, plán je zahájit cestu zítra ráno za svítání na vrcholku Sněžky. Využívám toho, že bylo uvolněno vládní opatření a hospody už mohou provozovat zahrádky – na Děčínské boudě si dávám kyselo, malé pivo a výhled na Studniční horu. Jsou tam vidět zbytky sněhu, ale vedle sedící parta kluků mi hlásí, že to šli v pohodě v teniskách.

Pak popojdu už jen kousek dál, za stanicí lanovky Růžová hora. Tady na hranici lesního porostu zmizím mezi stromy a prvně natahuji hamaku. Je teprve půl sedmé, ale půjdu brzo spát, ráno chci vyrazit hodinu před východem slunce. Obloha je zatažená, ovšem na déšť to nevypadá, takže ani nenatahuji *rainfly*.

Dělám první deníkový zápis a pak už jen poslouchám, jak kolem mě štěbetají ptáci. Přede mnou jsou dva měsíce cesty

a já se zase cítím, jako bych se vrátil domů, do svého přirozeného prostředí. Dřív než se mi zavrou oči, si pro sebe tiše zpívám:

*I've been up, I've been down, been too long in this town
And every now and then I hear that old whistle cry
And if you're sad and feelin' low, brother, I will share the load
Just meet me on that mountain way up high*
[Fruition & Grant Farm: Meet Me On the Mountain]

1. den, úterý 19. května

Spal jsem jako nemluvně. Když se ve 3:40 budím, ještě svítí hvězdy. Za dvacet minut už šlapu a obloha začíná blednout. Jde se mi dobře, cesta je široká a udržovaná. Vždyť po ní v sezóně proudí stovky turistů každý den. Pomalu se zvedá vítr, a když ve 4:40 dorazím na vrchol Sněžky, je to už opravdu slušný fičák (4 Bf). Naivně jsem si myslel, že budu mít v tento čas Sněžku sám pro sebe. Kdepak. Na svítání tu čeká asi tak 15 dalších nedospavců. Překvapí mě natažená páska dělicí českou a polskou část vrcholku. Samozřejmě bych ji vzhledem k trvajícím hygienickým opatřením a uzavřené hranici neměl překračovat, ale to bych tu byl jediný. Navíc se tu s nikým nedružím.

Pár minut se kochám na otevřeném prostoru výhledem do krajiny, vím, že na této cestě se výš než na stávajících 1603 m n. m. nedostanu. Dělán si startovní fotku a pak se schovám do závětrí kaple sv. Vavřince. Původně jsem tu chtěl při východu slunce posnídat, ale i za kaplí fičí tak, že nedokážu ani zažehnout zapalovač. Na okamžik zvednu zadek z karimatky, na které sedím, a v zápětí dosedám na studenou zem. To mám za tu píseň, co jsem si včera před spaním zpíval:

*Meet me, meet me on the mountain
Where the wind keeps blowing our blues away
Meet me, meet me on the mountain
Before we must be on our way*

Jenže vítr tady odnáší nejen blues, ale i nehlídané karimatky. Ani jsem ji nezahlédl letět ve větru, jaký to byl fofr. A slunce zase vstává, jakoby nic, jak praví klasik.

Scházím na západní straně a přitom ignoruji varování, že cesta vede polským územím. Dole u chaty Dom Śląski hlídají polští pohraničníci, ale moc to neřeší, i když jasně vidí, že odbočuji zpátky k nám směr Luční bouda.

Tohle je vážně něco jiného než polští vojáci, které jsme potkali před měsícem při víkendovce s M na Broumovsku. U hranice jsme narazili na nezpevněnou lesní cestu, přes kterou byla nejen žlutá páska, ale i pokácený strom, aby se opravdu nedalo projet, a za ním uprostřed cesty vykopaný zákop. Nekecám. Okolo posedávající polští vojáci si tam hráli na válku.

Potkávám zbytky sněhu, ale jde se v tom dobře. V závětrí Luční boudy konečně snídám. Dál na Špindlerův Mlýn pokračuji Weberovou cestou. Jednak je nejbližší hranici a taky jsem jí, na rozdíl od těch ostatních, nikdy nešel. Sestupuji k Bílému

Labi, z toho asi 500 metrů sněhem. Zase je to bez komplikací, jen ten sráz pode mnou budí trochu respekt. Je krásně, teplota stoupá z ranních 7 °C na 21 °C. Za Boudou u Bílého Labe se pěšina mění v silnici. Míjím dětské hřiště, na jehož kraji je nová útulna, připomínající lunární modul spadlý z nebe. Ve skutečnosti ji navrhla Julie Kopecká v rámci práce studentů architektury pražské ČVUT. Být večer, asi bych se nechal zlákat k přenocování.

Před Špindlem odbočím na sever a zase stoupám. Míjím boudu za boudou. Medvědí, Martinovka, Labská. U té poslední si dám alespoň rychlé pivo z okénka. Obědvat chci z vody pramene Labe. Jenže když k němu dorazím, zjišťuji, že je ještě pod sněhem. Tak šlapu dál Harrachovou cestou a zastavím se až v půl druhé na břehu Mumlavy. Po obědě dojde i na půlhodinového šlofíčka.

